

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. T.**, nar. X, st. příslušnost X
doručovací adresa X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2021, č. j. OAM-808/ZA-ZA12-LE26-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Alžírsko, které se ve smyslu § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o

dočasné ochraně cizinců, považuje za bezpečnou zemi původu. Žalobce projevil vůli žít v ČR a obavy z rozsáhlých požárů v Alžírsku, které dle žalobce založila vláda schválně, aby ztížila život Berberům. Tím však žalobce domněnku bezpečnosti země původu nevyvrátil, jiné potíže v zemi původu ve své výpovědi výslovně vyloučil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že domněnka o označení určité země původu jako bezpečné, je vyvratitelná. Žalovaný musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda lze ve vztahu k dotyčnému žadateli danou zemi považovat za bezpečnou. V případě žalobce tomu tak není.
3. Žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto nezjistil dostatečně skutkový stav. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí byly použity *Informace OAMP, Hodnocení Alžírská jako bezpečné země původu* ze dne 9. 4. 2019 a *Alžírsko vztah Berberů a Arabů* ze dne 5. 1. 2017. Z těchto zpráv však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce. Druhý z uvedených podkladů je přitom již téměř 4 roky starý.
4. Žalobce dále odkazuje na dokumenty o zemi původu (zpráva Amnesty International z 19. září 2019), které popisují problémy příslušníků menšiny berberů a opozice požadujících nezávislost Kabýlie, tj. zatýkání politických aktivistů a aktivistů občanské společnosti.
5. Žalovaný dle žalobce pochybil, neboť v případě věrohodné výpovědi žalobce nepostupoval dle zásady „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, podle níž je povinností správního orgánu, chce-li žádost zamítnout, přednést důkazy o nevěrohodnosti výpovědi. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Žalobce mimo zájem o pobyt v ČR a požáry v Alžírsku v létě 2021 neuvedl žádné další potíže ve vlasti, ani žádnou skutečnost, která by svědčila o jakémkoliv možném ohrožení v případě návratu do země původu. Žalobce neprokázal, že by byl terčem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Z pohovoru s žalobcem vyplynulo, že podal svou žádost o mezinárodní ochranu primárně z ekonomických důvodů a s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
8. Žaloba **není** důvodná.

9. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, kde:
1. obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
10. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
11. Základem vnitrostátní úpravy konceptu bezpečných zemí původu je směrnice č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“). Ta v bodu 40 své preambule uvádí, že *pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak*. Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. ČR zvolila druhou z těchto variant (viz výše citovaný § 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. V souladu s bodem 2 tohoto ustanovení Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Alžírsko.
12. Pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. Každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Žadatel tedy musí prokázat, že právě jemu „hrozí

větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Aby žadatel toto důkazní břemeno unesl, musí nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení prokázat.

13. V případě použití institutu bezpečné země původu žalovaný také nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Je proto postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil zprávu „Alžírsko, Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu“ z dubna 2019, kterou – na základě tvrzení žalobce, že je berberské národnosti – doplnil o materiál „Alžírsko – Informace OAMP – Vztah Berberů a Arabů na území Alžírska“ z ledna 2017. Teprve pokud by žalobce předložil důkazy, že v jeho případě Alžírsko za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil, resp. ani nepředestřel takové důvody, které by jiný než žalovaným zvolený postup odůvodňovaly.
14. Pokud žalobce poukazoval na zastaralost informace o vztahu Berberů a Arabů v Alžírsku, pro účely tohoto řízení je podstatné, že sám nepředložil k důkazu jinou, aktuálnější zprávu, jež by informace z roku 2017 vyvracela či zpochybňovala. Žalobce netvrdil, ani nedoložil, že by od doby vydání shromážděné informace do doby vydání napadeného rozhodnutí, případně též následně do doby vydání rozhodnutí soudu, došlo k takové změně okolností v zemi původu žalobce, jejichž prismatem by dosud zjištěné informace musely být ve vztahu k individuálním okolnostem případu žalobce vyhodnoceny jako zastaralé či neaktuální (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 109/2019 – 74).
15. Žalobce ve správním řízení uvedl, že v Alžírsku zuří velké požáry kvůli suchu, nedá se tam pořádně žít. Myslí si, že to dělá vláda, aby ztěžovala život Berberům. Dle žalobce Arabové dělají Berberům různé naschvály.
16. Žalobce nicméně neuvedl, že by byl v minulosti nějakým konkrétním obtížím kvůli své národnosti vystaven, a to buď ze strany soukromých osob, nebo ze strany státních orgánů. Žalobce rovněž neuvedl, že by byl jakkoli aktivní v rámci skupin bránících práva berberské menšiny, resp. že by byl buď jen členem či sympatizantem některé z politických stran či hnutí, na něž je poukazováno v žalobcem odkazované zprávy Amnesty International (toto naopak ve své výpovědi výslovně vyloučil). Tato zpráva, kterou žalobce k žalobě nepřiložil, ani ji nenavrhl k důkazu, přitom nesvědčí o tom, jaké jsou v Alžírsku vztahy mezi Berbery a Araby. Pojednává totiž o zatčení několika politických aktivistů

v konkrétním časově ohraničeném období (několik dní před protesty plánovanými na 20. září 2019).

17. K obsahu žaloby je nutno podotknout, že věrohodnost výpovědi žalobce zpochybňována nebyla. Žalovaný z této výpovědi vyšel, o čemž ostatně svědčí též shromážděné informace o vztahu Berberů a Arabů v Alžírsku. Ze shromážděných reálií o zemi původu žalobce lze mít za to, že se situace Berberů v Alžírsku značně zlepšila, valná část požadavků místních obyvatel na zrovnoprávnění kultury a jazyka byla respektována
18. Je třeba zopakovat, že pro vyvrácení domněnky bezpečnosti Alžírsko by žalobce v rámci správního řízení musel tvrdit a doložit, že případné národnostní „třenice“ se dotýkají i jeho osobně, a že by mu v případě jejího návratu do vlasti hrozilo závažné porušení lidských práv. Je totiž především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Toto však žalobce neučinil, domněnka bezpečnosti Alžírsko nebyla ve správním řízení dostatečně konkrétními tvrzeními ani zpochybněna. Uplatněné žalobní námitky shledal krajský soud s ohledem na výše uvedené nedůvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 4. května 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce